

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.329/2012/6.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. november 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. június 19. napján kihirdetett **11.B.145/2012/24.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekménye a Btk. 321. § (1) bekezdés **1. fordulatába** ütközik.

A vádlottal szemben **kiszabott szabadságvesztést 5 év börtönre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre e n y h í t i .**

A kártérítést (név) magánfélnek **irányítószám, település, utca, házszám** alá kell megfizetni.

A vádlottat az első fokú eljárásban felmerült **121.380,- (egyszázhuszonegyezer-háromszáznolcvan) forint** bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **8.040,- (nyolcezer-negyven) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat fegyveresen elkövetett rablás büntette miatt 6 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben 21.500,- forintba vagyonegyszerűsítést rendelt el, kötelezte a magánfél részére 294.000,- forint kártérítés és az állam javára illeték megfizetésére. Rendelkezett az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az első fokú eljárásban felmerült 115.380,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a büntetés enyhítése végett, valamint enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bűnösségi körülmények helyesbítése mellett, az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást is támadta. Kérte annak mellőzését, hogy a vádlott a családtagjai, valamint más személyek felé is jelentős anyagi tartozást halmozott fel. Továbbá kérte mellőzni annak megállapítását, hogy a vádlott 2011. november 21-én a bűncselekmény későbbi elkövetési helyén, több órán át terepszemlét tartott.

A vádlott és a védő a fellebbezésben írásban előterjesztett bizonyítási indítványukat a nyilvános ülésen nem tartották fenn.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az első fokú ítéletet, valamint azt megelőző bírósági eljárást is felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben az eljárási szabályok megtartásával hiánytalanul folytatta le, és a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg.

Az elsőfokú bíróság a védelem által előterjesztett további bizonyítási indítványokat megalapozottan utasította el, annak indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett. Az ítélőtábla álláspontja szerint az ítéleti tényállást támadó fellebbezések, a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Az elsőfokú bíróság arra figyelemmel utasította el a további bizonyítási indítványt, hogy a vádlott a nyomozás során első két meghallgatása alkalmával, 2011. december Bf.I.329/2012/6.

30-án nem hivatkozott a tanúra, illetőleg, hogy a vádlott és a védő a későbbiek során sem hivatkozott olyan kényszerre vagy fenyegetésre, amely büntethetőséget kizáró okként lenne értékelhető. Ebből következően a tanúval fennálló üzleti kapcsolat a büntetőjogi főkérdés, illetve a büntetés kiszabása szempontjából sem releváns.

A vádlott több tartozást halmozott fel, többek között pénzüintézetek felé is. A cselekményt nyilvánvalóan, saját első vallomása szerint is, a fennálló tartozásainak rendezése érdekében követte el.

Az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítása, mely szerint a vádlott 2011. november 21-én végül csak terepszemlét tartott, szintén a vádlott nyomozati vallomásán alapszik.

Az elsőfokú bíróság tehát a fentiekre is figyelemmel, megalapozott tényállást állapított meg, az az iratok egybehangzó adatai alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára, csak kismértékben szorul helyesbítésre:

Az ítélet tábla az első fokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdéséből mellőzi, hogy a vádlott november 22-én **20 óra körüli időben** riasztófegyverét nadrágja derekába csúsztotta, hiszen ezt követően az első fokú ítélet tényállása is azt állapítja meg, hogy 18 óra 54 perckor ment be a bárba, és az időpont megállapítását később részletesen meg is indokolta.

A 4. oldal 3. bekezdését helyesbíti, hogy nem 2011., hanem **2012.** április 4. napján találták meg a nyomozók a fegyvert a (tó neve) tóban, mely nyilvánvaló elírás volt.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan és megalapozott, így az ítéleti tényállást támadó fellebbezések, melyek a bizonyítékok mérlegelését támadják, eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes. Az csak annyiban szorul kiegészítésre, hogy a vádlott cselekménye helyesen a Btk. 321. § (1) bekezdés **1. fordulatába** ütközik, erre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott, ezért azt az ítélet tábla pótolta.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények helyesbítésre szorulnak:

A másodfokú bíróság a súlyosító körülmények körében helyesen az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát értékelte ekként - osztva a főügyészség álláspontját -, mivel a vádlott által elkövetett cselekmény ennek minősül. Mellőzte a súlyosító körülmények köréből, hogy a vádlott büntetés-végrehajtási dolgozóként

követte el a terhére rótt bűncselekményt, tekintettel arra, hogy a vádlott a terhére megállapított cselekményt nem, mint büntetés-végrehajtási dolgozó, hanem mint magánszemély követte el. Maga a cselekmény sem olyan jellegű, amely a vádlott hivatásával összefüggésbe állna.

Az ítélet tábla nem osztotta a védőnek további enyhítő körülményre vonatkozó álláspontját, mely szerint a vádlott a cselekményt más személy ráhatására követte el, hiszen önmagában az a körülmény, hogy valaki a vádlotton tartozás visszafizetését követeli, azt többször is szorgalmazza, még nem értékelhető a cselekmény elkövetésére vonatkozó ráhatásként.

Nem értékelhető továbbá enyhítő körülményként a védői fellebbezésben hivatkozott azon körülmény sem, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez használt riasztófegyver sérül okozására nem volt alkalmas, hiszen ez a megállapítás ellentétes az eljárás során e vonatkozásában szerzett szakvéleménnyel, mely szerint a riasztófegyverrel közeliről leadott lövéssel sérülést lehet okozni.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során ugyan utalt arra, hogy a vádlott önként adta fel magát, mellyel a cselekmény felderítését tette lehetővé, de azt kifejezetten az enyhítő körülmények között nem tüntette fel, ezért az ítélet tábla nyomatékos enyhítő körülményként értékelte ezt a körülményt.

Az elsőfokú bíróság a vádlott javára mutató enyhítő körülményeket figyelembe vette, amikor az öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény esetén az irányadó középmértéktől, mely tíz év, jelentősen a vádlott javára eltért. Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott fiatal felnőtt korára - hiszen alig múlt el húsz éves amikor a bűncselekményt elkövette -, önfeljelentésére, és megbánó magatartására figyelemmel, a törvényi minimumban meghatározott büntetés elegendő a Btk. 37. §-ban írt büntetési célok eléréséhez. Ezért az ítélet tábla a vádlott szabadságvesztés büntetését öt évre enyhítette és egyben lehetőséget látott eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására is, így a Btk. 45. § (2) bekezdése alapján a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az eddig kifogástalan életvitelű fiatal felnőtt vádlottal szemben a közügyektől eltiltás tartamát nyolc évben állapította meg, mely eltúlzott, ezért azt a másodfokú bíróság öt évre enyhítette.

Bf.I.329/2012/6.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket részben alaposnak ítélve, az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező

részében foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a magánfél részére megítélte a kártérítést, azonban nem jelölte meg a teljesítés helyét, azaz a magánfél lakcímét, ezért azt az ítélet tábla pótolta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bünygyi költség tekintetében az elsőfokú bíróság elmulasztotta a költségjegyzékbe bevezetni a fegyverszakértő tárgyaláson felmerült 6.000,- forint összegű szakértői díját, így azt nem is vette figyelembe a bünygyi költség összegzése során. Erre figyelemmel az ítélet tábla megállapította, hogy az első fokú eljárásban felmerült és a vádlott által fizetendő bünygyi költség összege helyesen 121.380,- forint.

Az ítélet tábla a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A fellebbezési eljárásban a kirendelt védő díjával 8.040,- forint bünygyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítélet tábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdés és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2012. november 28. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.329/2012/6. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 11.B.145/2012/24. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. november 28. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke